

ikke ere meget tilbøjelige til at give falske Under-
skrifter, saaledes vil man navnlig tage i Betænk-
ning at foretage et saadant Skridt, hvor Dokumen-
tet skal fremsføres paa Thinge, altsaa paa en
Maade forelægges Offentligheden, idet der dog
derved lettere bliver givet Anledning til Opdæ-
gelsen af en begaaet Forbrydelse. Mere Tvivl
har jeg derimod med Hensyn til et andet
Punkt, med hvilket den ærede første Taler i
Dag, hvis jeg ikke misforstod ham, væsentlig
udtalte sin Samstemning, og det er nemlig den
Bestemmelse, at, forsaavidt Skyldneren bor paa
den pantsatte Eiendom, skal der paa den for
Stævningers Forkyndelse foreskrævede Maade gives
ham Varfel om, at Forretningen vil blive fore-
tagen. Jeg har imod denne Bestemmelse, ikke
fordi jeg misforstod, at det i og for sig er det
Naturlige, at en Mand, imod hvem en Retssfor-
følgning skal finde Sted, i Forveien faar Under-
retning om denne Retssfølgning, men fordi Bes-
temmelsen, som den her staar, fremtræder som en
Undtagelse, fremkalder en Uoverensstemmelse i de
forskjellige Tilfælde, som efter min Formening ikke
er tilstrækkelig begrundet. Naar man i det her
omhandlede Tilfælde overhovedet har eftergivet den
almindelige Fordring om den paatænkte Retss-
følgnings Meddelelse for den Paagjældende
forinden dens Foretagelse, saa er jo dette begun-
det i den Omstændighed, at Erfaringen viser, at
det undertiden kan være forbundet med sævne
Vanskeligheder at kunne komme til at gjøre sin
Ret gjældende imod de paagjældende Debitorer,
fordi de unddrage sig Retssfølgningen; man
har da ment, at, naar en Mand havde Pant i
faste Eiendomme, da fordrede Hensynet til Realk-
krediten, at Kreditor kunde have en muligt let
og uhindret Afgang til at vinde Dækning af sit
Pant uden at være udfat for at blive chikaneret
i sin Sagen efter Retssyndelse ved allehaande Tra-
fasserier fra Debtors Side. Man har virkelig
havt Exempler paa, at Debitorer have forladt
ikke blot deres Bopæle, men endogaa Landet, og
ere dragne til meget fjerne Lande, og at man da
ikke uden overordentlig megen Besvær og over-
ordentlig Tidspilde har kunnet opfylde Lovgiv-
ningens Regler om behørigt Stævnemaal og
Varfel til deslige Personer. Det er af disse
praktiske Grunde, at man har ment, at det vilde
være rigtigt her at eftergive den almindelige
Fordring til forudgaaet Forkyndelse for Debitor.
Men, naar af disse Grunde den almindelige Re-
gel fraviges paa dette Omraade, saa forekommer
det mig, at det ser meget besynderligt ud at lade
den Omstændighed, om den paagjældende De-
bitor tilfældigvis bor paa den pantsatte Eien-
dom eller ikke, faae nogen Indflydelse paa,
hvorvidt der skal gives ham Forkyndelse eller
ikke; dersom han ikke bor paa den pantsatte
Eiendom, men paa en Eiendom ved Siden af
denne, muligt i samme Sogn og i samme By,

saa skal der ikke gives ham nogen Meddelelse,
men hvis han bor paa den pantsatte Eiendom,
saa skal Meddelelsen gives ham. Bestemmelsen,
som den her staar, fremkalder en Ulighed, som
forekommer mig ikke at være tilstrækkelig begrundet.
Imidlertid siger jeg med Hensyn til denne Æn-
dring, at heller ikke den er af den Bestfættighed,
at jeg vilde finde det enten nødvendigt, rigtigt
eller forsvaret paa den at grunde en Modstand
imod Loven eller berede Lovforslaget yderligere
Vanskeligheder paa dets Vandring til dets endelige
Maal. — Naar endelig den meget ærede 6te
Landsthingsmand for 1ste Kreds udtalte, at der
var en Bestemmelse i Slutningen af Lovforslagets
§ 11 — der i Øvrigt paa dette Punkt er i Over-
ensstemmelse med Regjeringens Lovforslag — som
han for sit Vedkommende i og for sig ikke billige,
dog væsentlig af theoretiske Grunde, skal jeg ikke
nærmere komme ind paa dette Punkt. De ærede
Medlemmer, der have Interesse for dette Spørgs-
maal, ville i de Motiver, som ledsage Regjeringens
oprindelige Lovforslag, kunne se, at det er et
Punkt, hvormed der har været delte Meninger i
Proceskommissionen, hvor denne Sag har været
under Behandling; man vil deraf kunne se de
efter min Opfattelse ikke uvigtige praktiske Betragt-
ninger, der have ledet Regjeringen til i Overens-
stemmelse med den ene Del af Proceskommissionens
Medlemmer at foreslaa Bestemmelsen givet paa
den Maade, som iket er i Lovforslagets § 11.
Jeg skal tilføje, at Regjeringens Opfattelse, hvad
dette Punkt angaar, har fundet Medhold i det
andet Thing, hvor man endog har udtalt sig
temmelig stærkt for Vibeholdelsen af denne Bes-
temmelse; men jeg opfattede ogsaa den meget
ærede Taler saaledes, at det egentlig ikke var
hans Tanke at ville søge at fremkalde en For-
andring paa dette Punkt. — Den ærede 5te Lands-
thingsmand for 7de Kreds (S. Pedersen) yttrede,
at han i og for sig havde nogen Betænkelse
ved § 15; imidlertid forstod jeg ham dog saaledes,
at han erkjendte, at der var andre Betragtninger,
som talte for Bestemmelsen, saaledes som den fore-
ligger. Jeg har allerede havt Leilighed til at an-
tyde, hvilken Betragtning det er, der har fremkaldt
§ 15; det er jo Hensynet til at styrke Realkre-
diten saa meget som muligt, og der kan jo ikke
være noget Spørgsmaal om, at det til Syvende
og Sidst bliver til Fordel for dem, der trænge
til Laan i deres Eiendomme, at Realkrediten er
styrket. Naaget der altsaa maatte kan indtræffe
Tilfælde, hvor det kan synes haardt for den En-
kelte, at han, om man saa vil, overrastes ved en
saa hurtigt Retssfølgning som den, der her er
Tale om, saa er der intet Spørgsmaal
om, at i det Store, i det Almindelige
ere alle Eiendomsbesiddere bedre tjente med
en saadan Ordning som den, der her bringes i
Forslag, end med den nu bestaaende Tingenes Til-
stand, og det ærede Medlem saavel som det høje